mis tuhhat ja tuhhat loma metsade ja merrede sees kossutab, ehk kui se otsata rahho, mis Jssa süddamest taewast taewani ullatab. Sepärrast armad wannemad, issad ja emmad, kelle kodda Jummal laste õnnega ehhitas, murretsega nende omma õiekeste, selle tillukesse järrelkaswja rahwa eest, ja saatke neile õppust jo maast maddalast ühhe puhta ja mõistlikku ello pole, kõige irmo ja kartussega Jssanda sees. Sest teadke kül, et innimesse ello ja õn, mis kirjum on, kui se lillike wälja peäl, ennamast ikka se järrele saab ollema, kuida tedda norelt juhhatati. Et nüid ka innimessele temma ehhitusseks siin maa peal waim ja mõistus ja lotus ühhe teise ello pole ossaks sai, siis põllego kustumatta temma süddames ka se jggatseminne, ikka eddasi ning eddasi jõuda selles, mis tarwis temmale neid andit anti, se on: tarkusses ja süddame puhtusses ilmotsata, ühheks tähheks ning tunnistusseks, et temma sedda ka ommalt poolt tännoga mõista ja wasto wõtta püiab, et tedda ühhe kõrgema ello ossalisseks üllendati, kui se ello on, mis ükssinda leiba ja riet tarwitseb.

Tarkus, mo armad, on parrem kui kuld, ja ea südda ehhitab ennam kui illo.

Mbg.
